

BA ƠI

ba mắt đã ba năm
con chưa làm nổi bài thơ vĩnh biệt
bởi dòng đời con cứ mãi quanh co
tuổi năm mươi bao nỗi tơ vò
con thèm được ba chở đi lòng vòng
như ngày xưa còn bé
ngây ngô cười với những cánh chuồn bay

ôi ngày xưa! bên chiếc máy may
ba tóc bạc cặm cụi may từng tấm áo
mồ hôi thấm từng đường kim mũi chỉ
từng nẻo đường chúng con học đó đây
chín đứa con, con è uột nhất
ốm đau hoài ba phải lo lắng thuốc thang
thuốc đắng ngắt con vùng vằng không chịu uống
quả chuối chín cầm tay má cố dỗ dành
móng chân bọng mủ nửa đêm con bật khóc
ba má là người thức giấc đầu tiên
bàn tay nhẹ nhàng xoa vết đau con trẻ
ru con vào giấc ngủ bình yên

con lớn lên bước vào đại học
vào trường đời, vào duyên nợ riêng con
ba vẫn cạnh bên con diu dặt
dù mắt ba chỉ còn bóng tối âm u
các cháu lớn lên trong tình thương của ngoại
có biết đâu ngày vĩnh biệt rất gần...
ngày ba mất các anh quá xa không về được
chị em gái con cùng lo sau trước
ôm bài vị bước giật lùi trước linh cữu. Ba ơi!

tiễn đưa ba mùa đông ấy không có mưa rơi
gió níu mây về nghĩa trang buồn ngơ ngác
chim rữ cánh nghẹn ngào không tiếng hát
cối vô cùng thanh thản bước ba đi.